

Í ár eru liðin 50 ár, síðani Eigil Joensen, bakari fór til Frants Restorff at arbeiða. Har hevur hann arbeitt síðani.

Eigil Joensen var 17 ára gamal, tá hann fór at hjálpa teimum í bakarínum á Løghamri, tí Mortan Winther, bakari fór til Havnar at arbeiða.

Eigil arbeiddi eitt ár á Løghamri, men so kom Niels Juul Mortensen at tosa við hann. Niels Juul var sjálvur bakari, og hann helt at Eigil hevði so gott handalag, at hann átti at farið í læru.

18 ára gamal fór hann til Havnar og fekk eina árið eftirgivið, sum hann hevði arbeitt í Vági.

Eigil Joensen: - Tá vóru tíðirnar øðrvísi og arbeiðið á bakarínum líktist als ikki tí, sum í dag er veruleiki.

BÓRU KOL OG MJØL

- Vit fóru til arbeiðis kl. fimm á morgni, og hildu fram til kl. fimm seinnapartin. Tá var fyrst við kóli og ein dampketil var til at taka, tá rugbreyð skuldi bakast.

Kolagoymslan - eins og mjøl og sukur - goymslan var fyrstu árin í húsunum millum Kondittarið og Hjá Kissa. Har sleipaðu vit fyrst kol, síðani mjølsekkir og sukursekkir, áðrenn vit fóru undir at baka.

- Eg var so kléntrasligur, og tað var mangan strævið at knossast við øllum tí, sum skuldi berast úr einum stað í annað. Bert ein mjølsekkur vá 200 pund og sukursekkurin 100 pund. Mánaðarlønin var 90 krónur, sum hækkaði upp í 100 krónur í lærutíðini.

Í 1943 var lærutíðin av og Eigil Joensen fekk tá 400 krónur um mánaðin fyri at arbeiða 12 tímar - onkuntíð meira, men tá fingur teir ikki lön fyri yvirtíð.

Hvussu var tað at baka tá, í mun til í nútíðans nýggja bakarínum?

Eigil Joensen: - Hóast tað er nógv lættari at arbeiða sum bakari í dag, so var tað kortini hugnaligari fyrr. Tá komu fólk inn á bakaríð at práta, og nakrir komu eisini at loypa sær goggur, áðrenn teir fóru í fjørðin.

50 ára starvsdagur:

Mær dámar best plúmmkøku

men so skal tað verða við heilum, stoyttum kardemommum í, sigur Eigil Joensen, sum í góð 50 ár hevur verið bakari hjá Frants Restorff í Havn

NÓGV STUTTLIGARI

- Tað var meira strævið áður, men avgjørt eisini nógv stuttligari.

Tá komu fólk inn á bakaríð um dagnar at práta, og nakrir komu eisini at loypa sær goggur, áðrenn teir fóru í fjørðin.

Tað kom av, at vit høvdu dampmaskinu. Teir koyrdu vatn í eina spann og eitt dampprør niðuri. So loyptust goggurnar. Meðan hetta fór fram, vóru stundir at práta.

Her komu nógvir góðir mans - eitt nú Rubbek, Hanus í Skaálvík, Dia á Vertshúsinum, Hanus í Rituvík og Tumma Thomasen (Kvíviks-Tummas), bert fyri at nevna nakrar teirra.

LÍVLIKT

- Serliga upp undir val var mangt orðaskiftið á bakarínum, tí teir sum arbeiddu her vóru allir í hvør sínum flokki. Tað vóru Bona, Jóhann á Meiarínum og Edvard Lindenskov. - Jú, tá var øðrvísi lív í. Vit bakaðu og so hvørt sum tað leið frá, komu fólk at keypa. Áðrenn genturnar komu, sum arbeiddu í handlinum, lótu vit fóki breyð og tilfitt sjálvir.

Í dag kemur eingin á gátt, har vit arbeiða. Tað sum vit baka, fer út í annað høli og vit siggja hvørki fólk ella framleiðslu aftur.

VIÐ LEYPI

Á BAKI

Í gomlum døgum ikki bert bakaðu og seldu vit breyð og køkur. Tá vit vóru lidnir at baka, fóru vit út í handlarnar við vörum. Vit bóru vørna í einum leypi á bakinum - heilt út til Mikkjal í Grønlandi og oman í Baldursbrá.

- Tað var onkuntíð minni heppið, sigur Eigil Joensen og brosar upp á Maiu, konu sína.

- Eg plagdi at fara við einum leypi oman í Baldursbrá kl. sjey á morgni. Eg hevði júst hitt Maiu, sum arbeiddi har nærindis, og vit komu saman. Eg skammaðist kortini so nógv, at hon skuldi siggja meg við leypinum, at eg plagdi at sníkja meg oman millum húsin, so vit ikki hittust.

Í 1946 giftust Maia og Eigil og tey fingur tvey børn.

VASKAÐI Á KJALLARA GÓLVINUM

Maia Joensen: - Serliga minnst eg, hvussu nógv arbeiðsklæði vóru at vaska. Bakarar høvdu tá bert hvít klæði - húgvu, brøkur, jakka og svintu. Alt bleiv seymað úr stóti, og serliga vóru nógvir knappar í jakkanum.

- Tú kanst ætla, fyrst skuldu teir bera kol og síðani baka! Tá var bert ein máti at fáa klæðini rein. Tú noyddist at breiða tey út á kjallara-gólvíð og smyrja tey inn í grønsápu, síðani skrubba tey og seinni vaska og kóka tey. Tá var eingin vaskimaskina ella annar hentleiki, sum vit kenna í dag.

Eigil Joensen hevur havt gestir frá morgun-stundini, og hevur neyván stundir at tosa við Sosialin, áðrenn hann skal niðan á arbeiðs-pláss sitt, har teir hava skipað fyri samkomu í samband við 50 ára starvsdagin.

Eigil Joensen er 69 ára gamal.

ARBEIÐIR HALVA TÍÐ

Hvussu leingi attar tú fer at arbeiða sum bakari?

- Eg havi fri hesa viku, men annars ætli eg nær at arbeiða so leingi sum eg orki, og teir vilja hava meg á bakarínum hjá Frants.

- Eg fari framvegis til arbeiðis kl. fimm á morgni, og eg haldi at eg havi tað best soleiðis. Kortini eri eg farin niður í hálva tíð. Um tú skalt venja teg við pensionistatilveruna, er best at gevast so líðandi og so halda fram, so leingi sum til ber.

Annars er altíð okkurt at triva í heima. Mær dámar væl at arbeiða í urtagarðinum at standa á seiddabergi, og eisini at fara á flót, so eg skafi ikki klaga, sigur Eigil Joensen at enda.

Orð: Dagny Joensen
Myndir: Kalmar Lindenskov